

Sygn. akt III AUa 1052/12

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

**Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Marcjanna Górską SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013 r. w Lublinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji wnioskodawcy J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 28 września 2012 r. sygn. akt VII U 1356/12

**oddala apelację.**

III AUa 1052/12

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. określił J. K. podlegającemu ubezpieczeniu jako pracownik podstawę wymiaru składek za luty 2000 rok w wysokości:

- na ubezpieczenia emerytalne i rentowe – 11.224,68 złotych,
- na ubezpieczenie chorobowe – 11.224,68 złotych,
- na ubezpieczenie wypadkowe – 11.224,68 złotych,
- na ubezpieczenie zdrowotne – 9.124,55 złotych.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawca został zgłoszony przez (...) do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 31 sierpnia 2001 roku w pełnym wymiarze czasu pracy. Płatnik złożył dokument rozliczeniowy ZUS RCA za miesiąc luty 2000 r. wykazując podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w kwocie 11.224,68 złotych, natomiast na ubezpieczenia wypadkowe i chorobowe w kwocie 13.282,34 złotych. Ponieważ podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe w decyzji określono prawidłową jej wysokość.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu Okręgowego w Lublinie wnioskodawca J. K., domagając się jej zmiany przez przyjęcie, że podstawa wymiaru składek za luty 2000 rok wynosi: na ubezpieczenie emerytalne i rentowe 11.224,68 złotych, na ubezpieczenie chorobowe – 13.282,34 złotych, na ubezpieczenie wypadkowe – 13.282,34 złotych, na ubezpieczenie zdrowotne – 11.377,24 złotych. Skarżący wskazał, że powyższe kwoty wynikają z uzyskanego od pracodawcy dokumentu (...) za luty 2000 rok.

Wyrokiem z dnia 28 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że J. K. w okresie od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 31 sierpnia 2001 roku był zatrudniony w (...) na stanowisku dyrektora i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu. Po likwidacji Zarządu nie zachowały się akta osobowe wnioskodawcy, natomiast z listy płac wynika, że jego wynagrodzenie brutto za miesiąc luty 2000 rok wynosiło 5.411.40 złotych.

Wnioskodawca nie potrafił wskazać wysokości wynagrodzenia za sporny okres. Podał, że na jego miesięczną pensję składało się wiele składników, przy czym oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał dodatkowe kwoty za inne zleczone mu czynności.

Powołując się na przepis art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych pracowników stanowi przychód z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, Sąd Okręgowy wskazał, że płatnik składek podstawę taką określił na kwotę 11.224,68 złotych, a nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że kwota przychodu wnioskodawcy za luty 2000 rok była wyższa niż wykazana. Natomiast według art. 20 ust. 1 cyt. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy przyjął, że organ rentowy prawidłowo skorygował wadliwie określoną przez pracodawcę kwotę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe do wysokości podstawy na ubezpieczenia emerytalno – rentowe.

Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne określana jest zgodnie z obowiązującymi w czasie powstania obowiązku ubezpieczenia przepisami ustawy z dnia 6 lutego 1997 roku o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U. z 1997 roku, Nr 28, poz. 153 ze zm.). Stosownie do treści art. 21 ust. 1 tej ustawy do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca J. K. zaskarżając wyrok w całości. Wnosił o jego zmianę i ustalenie, że w lutym 2000 roku podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wynosiła 11224,68 zł, na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe 13282,34 zł a na ubezpieczenie zdrowotne 11377,24 zł. ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Apelacja nie zawiera zarzutów do wyroku, a z jej uzasadnienia można wywnioskować, że zarzuty sprowadzają się do tego, że Sąd wydał wyrok nie biorąc pod uwagę oceny i stanowiska odwołującego się, który uważa, że decyzja organu rentowego była wydana bezpodstawnie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowego, co do wysokości której wnioskodawca nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. W apelacji również wnioskodawca nie kwestionuje wysokości podstawy wymiaru tych składek. Zarzuty podnoszone w apelacji były zgłaszane w odwołaniu i Sąd Okręgowy się do nich odniósł w uzasadnieniu wyroku. Należy wskazać, że skoro podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne chorobowe i wypadkowe jest ustalana w oparciu o podstawę składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, nie ma możliwości przyjęcia innej kwoty, czego domaga się wnioskodawca.

Wbrew zarzutom apelacji należy stwierdzić, że organ rentowy ma prawo, a nawet jest zobowiązany z mocy art. 41 ust.13 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) sprawdzać prawidłowość danych przekazywanych przez płatnika i stosownie do okoliczności je korygować.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela ustalenia faktyczne i argumentację prawną Sądu Okręgowego i przyjmuje za własne. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ponownego przytaczania argumentacji. Dodać należy, że skarżący zgłoszonymi w apelacji zarzutami nie podważył zasadności stanowiska Sądu I instancji. Apelacja sprowadza się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu i ponownie przytacza argumentację z odpowiedzi na odwołanie. Sąd Okręgowy ocenił wszystkie istotne okoliczności sprawy i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.